

ה"ט 1014/12/20 - יהודה כהן נגד יעקב שניאור, אברהם אריאל

בית משפט השלום בירושלים

ה"ט 1014-12-20 כהן נ' שניאור ואח'
תיק חיצוני:

בפני מבקש נגד משיבים
כבוד השופטת מירית פורר
יהודה כהן
1. יעקב שניאור
2. אברהם אריאל

החלטה

1. בפני בקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת כנגד המשיבים, בהתאם להוראות סעיפים 4 ו-5 לחוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב-2001 (להלן: החוק). צו ארעי ניתן במעמד המבקש ביום 1.12.20, ובה בעת נקבע דיון במעמד הצדדים, שהתקיים בפני היום.

2. בדיון במעמד צד אחד, העיד המבקש, שהמשיבים היו ממונים עליו בשנות עבודתו בגשרי הירדן. לטענתו, אשת המשיב 2 הגיעה אליו הביתה לאחרונה לפני 3 שנים עם בנה למרות שלא הזמין אותם אליו ולא היה בביתו. עוד טען, שהם שאלו את השכנים איפה הוא נמצא וכשלא קיבלו מענה, עזבו את המקום. לשאלת בית המשפט לסיבת הגשת הבקשה, השיב שבשבוע שעבר המשיב 1 השיג את כתובתו בדרך לא דרך ובעורמה, מכיון שגר בשכירות. שבוע שעבר הגיע המשיב 1 מלווה באישה שלבשה מעיל אדום, במכונית קטנה אפורה לרחוב בו מתגורר, וכשיצא לטייל עם כלבו עקבו אחריו. עוד העיד, שהלך לכיוון המכולת וכשחזר הביתה וחצה את הכביש היא ישבה במרחק של 20-30 מטר וכשחצה, קפצה לרוחב הכביש וצילמה אותו. הוא ראה שהיא מכוונת את המצלמה אליו, וכשהגיע למדרכה היא צילמה אותו משם. כדי לוודא שהיא מצלמת אותו, חזר לכביש והיא חזרה לתחנת האוטובוס, וכשראתה אותו ושוב חזרה על אותה פעולה, חזרה לרוחב הכביש למדרכה וצילמה אותו.

3. עוד העיד שיודע בוודאות למה המעקבים באזור מגוריו וכי רמת המסוכנות גבוהה, כי המשיבים אחראים להיעלמות פיצויו, וחושש כל פעם כשיוצא מהבית עם הכלב. עוד טען, שלא הגיש תלונה במשטרה, כי אמרו לי קודם להגיש צו הרחקה. לטענתו, חרד כל פעם לצאת מהבית עם הכלב או למכולת כי אורבים לו, ובדבר מוציאו משלוותו. עוד טען, שהמשיבים גרים במעלה אדומים ובגבעת זאב והוא גר בקרית יובל וניתן להגיע עם רכב.

4. המשיבים הכחישו את הנטען מכל וכל והתרעמו על כך שהוזמנו לדיון ללא עוול בכפם לבית המשפט. עוד הביעו את חששם שהמבקש ישתמש לרעה בצו הדדי לו יינתן.

5. המבקש טען שראה את המשיב 1 ולא ראה את אמו ובנו של המשיב 2 אלא העריך שבאו לחפשו אחרי שהגיש תביעה בבית הדין לעבודה בשנת 2016.
6. המשיב 1 העיד, שהיה ממונה על המשיב ולפני ארבעים שנה, בשנת 1980, המשיב התפטר ומאז לא ראה אותו, לא יודע היכן מתגורר, לא שוחח עמו עד עכשיו. עוד הוסיף שאינו מבין מדוע הוזמן לבית המשפט ולכן נסער.
7. סעיף 2(א) לחוק קובע כי הטרדה מאיימת היא "הטרדתו של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא או נקיטת איומים כלפיו, בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חיו, בפרטיותו או בחירותו של האדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו". החוק חל על הטרדות למיניהן, ובכללן "גם הטרדות ואיומים מרומזים משתמעים ועקיפים, שאינם עולים כדי עבירות פליליות, עלולים ליצור, כמכלול, הטרדה מאיימת. הטרדה מאיימת גורמת לאדם שכלפיו היא מופנית למתח, לחרדה ולתחושת איום, לעיתים עד כדי אי יכולת לקיים שגרת חיים תקינה. במקרים רבים תלך ההתנהגות המטרידה ותחמיר מהטרדות פעוטות, דרך איומים ועד למעשה אלימות..." (דברי ההסבר להצעת החוק, ה"ח 3028 מיום 23.7.2001). תנאי למתן צו הוא קיום הטרדה בעבר תוך חשש עתידי שתשוב ותישנה, ש"אז, רק לאחר שהתקיימו שני היסודות הללו יחדיו ובאופן מצטבר, רשאי בית משפט ליתן צו למניעת הטרדה מאיימת" (בר"ע (מחוזי-י) 179/04 **נס שובל נ' ניסים**, לא פורסם).
8. במקרה דנא, לא הוכחה לכאורה כל פעולת איום של המשיבים כלפי המבקש ולא הובהר כל מניע להגעתם למקום מגוריו המרוחק ממקום מגוריהם והמבקש לא הרים את הנטל הנדרש להוכחת ביצוע פעולות המהוות הטרדה מאיימת. מדובר בהליך אזרחי, אך הענישה שבצדו עשויה להיות פלילית ולכן יש לכאורה לקבוע כי נטל הראיה ב"דרגת ביניים" בין הנדרש במשפט הפלילי לנדרש במשפט האזרחי (ע"א 475/81 **זיקרי נ' כלל**, פ"ד מ(1) 589), או לכל הפחות, "הוכחה יותר קרובה לוודאות מן המבחן הרגיל" בהתאם ל"רצינות העניין" (ע"א 2275/90 **לימה חברה ישראלית לתעשיות כימיות בע"מ נ' פרץ רוזנברג**, פ"ד מז (2) 605).
9. לעניין זה נקבע, כי דרך התנהלות ההליכים בבקשות מעין אלה רחוקה מלהשביע רצון (בשא (שלום-י) 2884/05 **קרול הלל נ' עובד אסתר** לא פורסם, מיום 16.3.2005). בשונה מהליכים אזרחיים, מוגשת הבקשה, ובה תיאור תמציתי עד מאד, בליווי תצהיר תמציתי אף יותר והתגובה נשמעת בשעת הדיון. במקרה דנא, לא הוכחה נוכחות המשיבים באזור מגורי המבקש ולא הורם הנטל הראייתי בנוגע להטרדה כלל ועל דרך האיום בפרט. לפיכך הגעתי לכלל מסקנה, כי לא קיימת תשתית ראייתית מספקת לקבוע כי המשיבים ביצע פעולה של הטרדה מאיימת כלפי המבקש.
10. משכך, יש לקבוע כי לא הונחה כל תשתית ראייתית לפיה פעלו המשיבים לאחרונה כלפי המבקש, ולא התקיימה דרישת הקרבה בזמן או ההתנהגות בעבר הקרוב העשויה להשליך על החשש להטרדה בעתיד. ממילא לא הונחה כל תשתית ראייתית למתן צו כנגדם. לפיכך מבוטל את הצו הארעי שהוצא כנגדם המשיבים.

11. המבקש ישלם למשיב 1 הוצאות משפט בסך 2,000 ש"ח ולמשיב 2 הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בסך 5,000 ש"ח לאור הסכם שכר הטרחה ובהיעדר קבלה.

המזכירות תשלח את החלטה לצדדים.נ.

ניתנה היום, כ"א כסלו תשפ"א, 07 דצמבר 2020, בהעדר הצדדים.